

LRDIS

We know
books

Autor: Cay Rademacher

Originaltitel: *TÖDLICHE CAMARGUE. Ein Provence-Krimi mit Capitaine Roger Blanc*

Erste Auflage 2015

Copyright © 2015 DuMont Buchverlag, Köln

Alle Rechte sind dem Autor weltweit vorbehalten.

www.dumont-buchverlag.de

Credit foto copertă: © Boris Stroujko/Shutterstock.com

© 2023 by Editura Lebăda Neagră
pentru prezenta ediție în limba română

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră
Iași, Str. Plopii fără Soț, nr. 45, 700273

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RADEMACHER, CAY

Moartea în Camargue: căpitanul Roger Blanc în Provence: roman polițist / Cay Rademacher; trad. din lb. germană de Ionuț Irimiea. - Iași: Lebăda Neagră, 2023

ISBN 978-606-9623-60-2

I. Irimiea, Ionuț (trad.)

821.112.2

CAY RADEMACHER

Moartea în Camargue

Căpitanul Roger Blanc
în Provence

R O M A N P O L I Ţ I S T

Traducere din limba germană
de Ionuț Irimiea

Lebăda Neagră
Iași, 2023

PAULETTE AYBALEN

Vecina lui Blanc, care își iubește satul, fiicele, caii și cerul deschis – și poate și pe altcineva

JEAN-FRANÇOIS RIOU

Un vecin și zâna bună a motoarelor de mașină

BRUNO MICHELETTI

Proprietarul unei podgorii foarte ascunse

SYLVIE MICHELETTI

Soția sa cu care lumea nu ar trebui să se poarte cu mânuși

LUKAS RHEINBACH

Pictor german ale cărui picturi sunt tăiate în mai multe bucăți

MATTHIEU FULIGNI

Un antreprenor care nu își face griji niciodată

ALBERT COHEN

Un reporter care vrea să-și înceapă viața din nou, dar este oprit într-o manieră foarte brutală

ERNEST LEROUX

Editor de revistă influent care se crede invulnerabil

MARIE-CLAUDE LEROUX

Soția lui Ernest, care a prins rădăcini în Camargue și care știe că este vulnerabilă

NORA LEROUX

Fiica cuplului Marie-Claude și Ernest Leroux, o fată la o vârstă foarte, foarte delicată

DANIEL BORÉ

Autor al unei lucrări standard despre Vincent van Gogh, care încă vrea să demonstreze ceva lumii artei

OLIVIER GUILLAUME

O veche cunoștință a Jandarmeriei, care nu a fost niciodată condamnat, dar care a eșuat în viața personală și profesională

Cuprins

Sânge pe asfalt	7
Un <i>mas</i> în Camargue	37
Un text nu tocmai inofensiv	75
Un <i>inside-job</i>	113
Un suspect din trecut	141
O femeie cu un secret îngropat	169
Anii lipsă	186
<i>Action Directe</i>	202
Orezul din Camargue	233
Rendez-vous înainte de moarte	253
Colecționar și pictor	266
Un bărbat cu un alibi	280
Scrisoarea	298
Dungile albe	318
O mărturisire	328
O mărturisire anulată	346
<i>Personaje</i>	361

Sânge pe asfalt

În cei douăzeci de ani de când lucra la Jandarmerie, căpitanul Roger Blanc nu mai văzuse niciodată atât de mult sânge: un taur negru, folosit pentru lupte, zăcea mort pe asfalt blocând strada, un colos întunecat în al cărui flanc stâng fuseseră descărcate cel puțin două duzini de gloanțe Parabellum de nouă milimetri. La câțiva metri mai în spate zăcea cadavrul unui bărbat al cărui corp fusese tăiat într-un mod îngrozitor. Sângele animalului și cel al omului se amestecaseră pe asfaltul moale de la căldura toridă, mirosind a catran, și se uscaseră până când devenise o crustă maronie crăpată.

Deși era deja sfârșitul după-amiezii, soarele strălucea încă puternic, atârând ca o floare otrăvitoare deasupra orizontului. Un indicator rutier alb și îndoit arăta direcția către un drum departamental bifurcat ce ducea până în Saint-Gilles. „Cunosc de undeva numele localității”, se gândi Blanc în grabă, dar din cauza căldurii nu reuși să-și amintească în ce împrejurări auzise prima dată de localitatea aceea. Cu mult timp în urmă, cineva trăsese câteva gloanțe în indicatorul de tablă, iar în găurile lăsate se instalase rugina. Străzile șerpuiau ca niște panglici înguste și gri printr-o lume de sare, nisip și iarbă tăioasă și tare. Camargue¹.

1. Delta Ronului (regiune mlăștinoasă din sudul Franței) (n.tr.).

Apa salmastră scântea, niște oglinzi de plumb mari cât lacurile și aplatizate ca niște bălți. Unele lacuri străluceau cu o lumină albastră precum metilul, altele cu o lumină de un roșu-deschis ca o acuarelă diluată. Pe marginile lor mlăștinoase se umflau bule de spumă albe-gălbui. Iarba creștea până la genunchi, iar fiecare tulpină era ascuțită ca un pumnal. Un vânt ușor care bătea din vest nu făcea deloc răcoare, ci numai mișca firele de iarbă în sus și-n jos, în sus și-n jos. Libelulele dansau deasupra apei – siluete elegante și roz pândind prin orizontul sclipitor. „Flamingo”, observă Blanc uimit. Doar o singură dată mai văzuse astfel de păsări, cu o eternitate în urmă, la Grădina Zoologică din Vincennes, când progeniturile lui erau încă mici, iar căsnicia intactă.

Reflexiile strălucitoare care îi străpungeau ochii ca niște ace îi direcționară atenția înapoi asupra spectacolului macabru de la picioarele sale. Un ceas din oțel inoxidabil reflecta razele soarelui – un ceas din oțel inoxidabil de la încheietura mâinii bărbatului care fusese luat de taur în coarne. Trupul lui neînsuflețit se afla la o distanță de aproximativ cinci metri față de cel al animalului împușcat.

Blanc se aplecă asupra bărbatului de cincizeci și cinci de ani, zvelt și bronzat, înalt de vreun metru șaptezeci, un metru optzeci. Ochelarii de soare pătrați, ultra-ușori, îi ascundeau jumătatea superioară a feței, iar părul lung, alb-grizonant, ieșea de sub o cască ce arăta ca și cum un designer de jocuri pe computer ar fi meșterit-o pe o imprimantă 3D. Bărbatul decedat purta pantaloni scurți de ciclist, de culoare neagră, și un tricou albastru-cobalt cu galben-aprins. Nu se mai putea distinge, însă, mai nimic din aceste culori pentru că taurul îl nimerise pe biciclist

cu unul dintre coarne direct în abdomen și se pare că își trăsese capul brusc în sus, astfel încât vârful cornului îi sfâșiasse ca un cuțit de măcelar trunchiul de la ombilic și până aproape de baza gâtului. Marginile răni erau zimțate, iar intestinul subțire atârna din gaura formată, arătând ca un furtun de grădină lipsit de culoare. Blanc recunoscu vârful unei coaste rupte și mai multe organe pe care prefera să nu le identifice foarte meticulos. Niște muscoi grași bâzâiau deasupra mortului. Mirosul de sânge și de mâncare pe jumătate digerată se amesteca cu duhoarea apei salmastre. I se făcu greață și se ridică repede în picioare.

Blanc se uită în jur. În ciuda ochelarelor de soare, trebui să-și mijească ochii. Pe o bucată de pământ mai înaltă cu un lat de palmă decât împrejurimile strălucea o pășune luxuriantă și verde. Un gard solid, din grinzi de lemn unghiulare susținute de stâlpi din fier, înconjura terenul pe care se putea intra doar pe o singură poartă, o poartă de lemn cu un cadru puternic din oțel. Această poartă era larg deschisă.

Blanc se uită din nou la omul decedat. La o bicicletă montană ce părea să fie scumpă și care fusese aruncată cu vreo zece metri mai departe. Roata din față îi alunecase în șanțul de scurgere de lângă șosea. Se uită la taurul care își întinsese picioarele așa cum un cerșetor își întinde mâna, limba grea și violetă atârându-i din bot. Coarnele lungi cât brațul unui bărbat făcuseră șanțuri luminoase în asfalt în agonia morții, când o parte a trupului său masiv fusese sfâșiată de gloanțe.

Un brigadier mai în vârstă, transpirând abundent, se apropie de el. „Ronchard” scria pe ecusonul său.

— Dumneavoastră ați împușcat taurul? îl întrebă Blanc.

— Da, *mon capitaine*¹. Un martor a raportat accidentul. Eu și colegul meu am fost primii care am ajuns la fața locului și am văzut persoana decedată.

Ronchard arată spre un al doilea brigadier care fotografia strada și victima cu un aparat foto compact. Ținea aparatul atât de departe de propriul ochi, de parcă s-ar fi temut că ar putea exploda în orice moment. Blanc se-ndoia că brigadierul va fi în stare să facă măcar o singură fotografie utilizabilă a locului accidentului.

— Însă taurul stătea încă lângă victimă, continuă Ronchard. La început nu am îndrăznit să coborâm din mașină. Nu am vrut să ne folosim pistoalele de serviciu pentru a înfrunța animalul. Taurul are o jumătate de tonă de mușchi și oase. Dar s-a întâmplat să avem un UMP9² în mașină pentru că tocmai ne întorseserăm de la poligon. În timpul meu liber sunt vânător și, *eh bien*³...

Se opri și răsă sec.

— Nu l-am nimerit chiar în inimă. Am coborât geamul lateral și de pe scaunul șoferului am golit toată magazia.

Blanc se uită înapoi la taur și dădu din cap.

— Poate că veți primi capul împăiat ca trofeu, domnule Ronchard. Mai bine un taur decât un fazan.

— În felul acesta voi apărea cu siguranță la ziar. Nu-mi amintesc ca vreun turist din Camargue să fi fost vreodată luat în coarne de un taur.

1. „Domnule căpitan” (fr., în original) (n.tr.).

2. Pistol-mitralieră dezvoltată și fabricat de compania Heckler & Koch (n.tr.).

3. „Ei, bine...” (fr., în original) (n.tr.).

Blanc arată spre gard.

— Poarta era deja deschisă când ați sosit, domnule Ronchard?

— La fel de deschisă ca prohabul unui exhibiționist.

— Taurul păștea pe o pășune care nu mai era închisă, reflectă Blanc. De ce nu era încuiată poarta? Și de cât timp stătea deschisă? *Bien*, în orice caz, un biciclist trece întâmplător pe șosea cu bicicleta sa VVT¹...

— Aceste animale au fost crescute pentru a lupta, *mon capitaine*. Sunt extrem de agresive și foarte rapide. Poate că taurul s-a simțit deranjat sau amenințat. Sau poate că era doar plictisit și înfierbântat de la atâta stat cu blana neagră la soare. Poate că l-au deranjat tăunii prea tare,ăștia sunt de-a dreptul niște fiare monstruoase. În orice caz, taurul trebuie să-l fi văzut pe biciclist. Drumul era liber. Și-a plecat capul și a pornit năvalnic. Lovitură directă. Va fi pe paginile de mâine din *La Provence*.

— Poate chiar pe prima pagină, murmură Blanc posomorât, trăgând ochelarii de soare de pe fața victimei. Domnule Ronchard, v-ați uitat mai atent la decedat? Îl cunoașteți?

Brigadierul tuși.

— Casca și ochelarii îi acoperă aproape toată fața. Și, în plus, nu m-am apropiat încă atât de mult de el.

— Trebuie să ignorați echipamentul ridicol de biciclist. Imaginați-vă că omul poartă blugi de designer și o jachetă elegantă, închisă la culoare. Și că mai are pe el o cămașă

1. Bicicletă pentru toate tipurile de teren. VVT este prescurtarea pentru *vélo tout-terrain* (din limba franceză) (n.tr.).

atât de albă încât te ia durerea de ochi și are întotdeauna deschiși mai mulți nasturi decât trebuie. Așa apărea domnul de aici adesea la televizor.

Era joi, 4 august, și a șaptea zi a unui val de căldură atât de puternic încât credeai că Dumnezeu ar fi decupat Midi¹-ul din Europa și l-a transplantat în Sahara. La radio erau prognozate zilnic maxime de treizeci și cinci de grade – o măsură politică, bănuia Blanc, ca să nu-i alarmeze pe oameni. Pentru că dacă indicatorul de temperatură ar mai fi funcționat în Renault Espace-ul său hodorogit, cu siguranță că numărul „40” ar lumina pe micul ecran de dimineața până seara târziu.

Miercuri plecase de la serviciu mai devreme pentru a inspecta acoperișul vechii fabrici de ulei în care locuia de câteva săptămâni. Șindrilele curbate din teracotă se-ncălziseră, însă, atât de mult de la soare, încât ar fi trebuit să-și pună mănuși pentru a le atinge. Așadar, după câteva minute, acoperit de sudoare și deshidratat, Blanc se retrăsese pe scara șubredă de lemn pe care o găsisese într-un șopron de lângă casă. Însă, din moment ce fusese destul de neatent încât să urce pe casă cu bustul gol, avea umerii arși de soare când coborî din nou de pe acoperiș. Mai târziu, când senzația de durere și arsură dintre gât și brațe îl împinse la somn, își blestemă nesăbuinta: când ești francez din nord, întotdeauna rămâi un francez din nord.

Joi dimineața, ghemuit în fața monitorului său învechit, cu aspect de bolovan, Blanc se holba la modelul economizorului de ecran. Era puțină treabă la serviciu întrucât din

1. Denumire colocvială pentru sudul Franței (n.tr.).

cauza căldurii până și cheful de a distruge al infractorilor obișnuiți se evaporase. Încearca să se miște cât mai puțin posibil, ceea ce nu era ușor, deoarece scaunul avea dimensiuni prea mici pentru corpul lui lung de aproape doi metri. Clădirea din centrul orașului Gadet, o construcție ponosită, din beton, era dotată cu aer condiționat, dar instalația fusese subdimensionată și nu mai era întreținută de ani de zile, astfel încât cutiile metalice zbârâneau și produceau doar valuri de aer cald și umed care mirosea a mucegai. Jandarmii erau nevoiți să deschidă din când în când ferestrele pentru a aerisi încăperea, chiar și când arșița se revărsa înăuntru de parcă cineva ar fi deschis ușile unui cuptor.

La fel ca întotdeauna, Blanc purta blugi de culoare închisă și un tricou negru. Simțea bumbacul moale frecându-se de pielea-i arsă de soare.

Nici partenerul lui nu o ducea mai bine. Locotenentul Marius Tonon se uita și el apatic la monitorul său și nu avea nicio reacție. Desigur, el nu suferise arsuri solare. Pielea de culoare măslinie a jandarmului masiv și îndesat devenise de mult insensibilă la razele soarelui. Dar clipea constant, avea inele inflamate în jurul pleoapelor, iar capilarele rupte creaseră niște pânze de păianjen minuscule și roșii pe globii săi oculari.

Blanc luase prânzul împreună cu colegul său la *Le Soleil* din Gadet, la umbra platanilor, și acolo îl văzuse pe Tonon dând un pastis¹ pe gât, „ca să-i taie setea”. Și apoi încă unul. Ulterior, fără să zică o vorbă, cârciumarul pusese pe masă obișnuita carafă de vin rosé.

1. Băutură alcoolică provenșală (n.tr.).

Mai târziu, când moțăiau din nou în birou, Blanc și Tonon tresăriră când sunase telefonul.

— *Merde*¹, mormăi Blanc când văzu pe ecran numărul șefului.

Comandantul Nicolas Nkouloḡ trona în biroul său din capătul opus al holului. Uniforma lui impecabil de curată de culoare albastru-deschis contrasta plăcut cu ochelarii de vedere cu rame aurii și pielea sa de culoarea ciocolatei, pe care nici măcar un strop de transpirație nu se conturase. Îi aruncă lui Blanc o privire scurtă, iar lui Tonon o privire puțin mai lungă și, pentru o clipă, păru că era pe cale să-i scape niște cuvinte foarte diferite față de cele pe care, de fapt, trebuia să le adreseze. Își veni, însă, în fire și împinse o bucată de hârtie peste biroul lui, de altfel gol.

— Tocmai a venit asta. Pare a fi un, *comandantul își dresse glasul*, accident bizar. Un biciclist, un taur și o mi-zerie uriașă. Uitați-vă la proforma asta.

— *Putain*², ce vrea să spună individul prin „proformă”? șopti Tonon când închiseră în urma lor ușa biroului șefului.

— Că ar trebui să facem treaba asta pentru că celorlalți le e cald, răspunse Blanc, având grijă să găsească o mașină de patrulare. Cât timp ne ia până în Camargue?

Colegul lui își dădu ochii injectați peste cap.

— Te-ai uitat vreodată la o hartă?

— Singura hartă pe care o cunosc pe de rost este harta metroului din Paris.

— Bine-ai venit la realitate.

1. „Rahat” (fr., în original) (n.tr.).

2. „La naiba” (fr., în original) (n.tr.).

În timp ce păși afară în lumina arzătoare, Blanc își puse peste brațul stâng banderola de pânză de culoare deschisă pe care scria „Jandarmerie”. Până și asta îi provoca usturimi ale pielii.

— Nu credeam că mă voi simți mai confortabil în cutia aceea mucegăită de beton decât afară, bombăni el, privind înapoi spre secția de jandarmerie, unde o jaluzele din spatele unei ferestre se legăna ușor.

Probabil un coleg care rânjea. *Merde*.

— În Camargue te vei simți ca și cum ai fi în locul tău de baștină: este sărat, plat și plictisitor. Doar un pic mai cald decât în nord.

— Nu-mi amintesc să fi văzut la mine acasă tauri turbați zbenguindu-se pe străzi, răspunse Blanc, fluturând bucata de hârtie.

Oftând, colegul său se prăbuși pe scaunul pasagerului. Umblă cu stângăcie la afișaj până când sonoritățile „Radio Nostalgie” începură să plutească prin Renault Mégane-ul nu tocmai nou. Patricia Kaas, „Reste sur moi”.

— Sunt curios dacă a fost un taur de luptă provensal sau spaniol, spuse Tonon, adaptându-și inconștient cuvintele la melodia cântecului de dragoste, astfel încât părea că-i fredonează versurile.

Acest lucru îl irită pe Blanc și se forță să privească la drum.

— Un taur este un taur, răspunse el și ieși din parcarea Jandarmeriei. Nu trebuie să te grăbești să tragi concluzii. Tonon îi aruncă o privire plină de milă.

— Nu ai spune asta dacă ai fi toreador. Corida spaniolă este o chestiune de viață și de moarte. De cele mai multe ori,

animalul este înjunghiat la sfârșit, asta e cert. Dar uneori și taurul câștigă. Taurii spanioli sunt crescuți cu coarnele coborâte – astfel încât să te poată lovi mai bine.

— Trebuie să fie fair-play.

— *Cocardier*¹-ii provensali, în schimb, continuă Tonon fără să-l ia în seamă, sunt mai mici decât animalele spaniole, mai nervoși, mai rapizi, mai ageri – iar coarnele lor sunt îndreptate în sus.

— Fain pentru toreador.

— La noi se spune *raseteur*. Pentru că sarcina sa este să rupă panglicile dintre coarnele taurilor, panglici foarte mici, la rădăcina cornului, direct deasupra craniului masiv. Un om obișnuit nu ar pune niciodată mâna acolo de bunăvoie. Un *raseteur* nu flutură un prosop roșu, nu lovește cu latul sabiei și nu aleargă prin arenă ca un cocoș spaniol. Un *raseteur* este neînarmat, cu excepția unui *crochet* care arată ca un box imens cu cârlige ghimpate. Cu el rupe panglicile de la coarne – dacă este suficient de abil și se poate apropia de taur. Un *raseteur* este îmbrăcat în alb și are picioare sprintene, foarte sprintene. De aceea la noi spectacolul se numește *course camarguaise*², pentru că este mai mult o cursă decât o luptă. Cu toate acestea, se poate termina cu vărsare de sânge, dar nu se-ntâmplă atât de des, iar când se întâmplă, curge doar sânge de om. Toată primăvara și apoi din nou în toamnă, luptele au loc în arene precum cele din Arles sau Istres, uneori în stil spaniol, dar mai ales în stil provensal. De altfel, chiar și cele mai bune

1. „Taur provensal” (fr., în original) (n.tr.).

2. Competiție în cadrul căreia se desfășoară lupta împotriva unui taur într-o arenă din Camargue (n.tr.).

vite ajung la un moment dat în abator. Carnea lor roșie are gust de vânat.

— Toate gândurile tale se termină în bucătărie, îl dojeni Blanc blând. Dacă sunt atâția tauri, de ce sunt atât de puțini bicicliști sfâșiați?

Tonon râse.

— Pentru că există atât de mult spațiu încât, în mod normal, oricine se poate da la o parte. Camargue are două mii de kilometri pătrați: mlaștini, pășuni, câmpuri de orez. Saintes-Maries-de-la-Mer¹ pe malul Mediteranei cu plaje, muzică țigănească și turiști fericiți. Saint-Gilles este un sat prăpădit cu o biserică imensă. Aigues-Mortes e un fel de Disneyland medieval. Între aceste trei localități nu ai decât spații singuratic: în mijlocul sălbăticiei sunt câteva gospodării în care parizienii și englezii își freacă ouăle pe faimoșii cai albi de Camargue. Acestea sunt *cabanele* mici, văruițe în alb, în care locuiau *gardians*, cowboy-i din Camargue cu pălării negre și cu tridente, care aveau grijă de tauri și care nu își mai permit de mult timp aceste colibe. Parizienii și englezii locuiesc acum acolo și își răcoresc ouăle după ce se plimbă călare pe cai. Vitele se plimbă liber prin pustietate. Taurii de luptă stau, însă, pe pășuni separate, în spatele unor garduri solide. Acolo, ca ciclist, ești de obicei singur între mii de flamingo blazați.

— Se pare că admiri foarte mult localitatea Camargue.

— Păi, dacă-mi place.

Blanc coti pe drumul departamental 113 care-și făcea loc tot înainte prin peisaj, kilometru după kilometru, printre

1. Capitala regiunii Camargue (n.tr.).